

Demokrati i Venezuela?

Demokrati i Venezuela?

Det mesta i nedanstående text från Kanada är direkt tillämpligt också på Sverige. Alltså regeringar i länder som Kanada och Sverige (för att inte tala om USA och Storbritannien) har varit fientligt inställda och motarbetat regeringarna i Venezuela ända sedan nyliberalismen förlorade val som ingen ifrågasatte. Det handlar inte om någon vurm för demokrati, utan för västerländsk överhöghet.

Kanada har i årtionden undergrävt den venezuelanska demokratin.

Som en del av försöken att rättfärdiga Donald Trumps grova imperialistiska aggression mot Venezuela har kanadensiska tjänstemän tagit till sig mantrat om 'demokrati?'. [något som för övrigt USA inte gör. Där är man öppen om vad det gäller - att lägga beslag på Venezuelas tillgångar].

I ett inlägg under helgen uttryckte [Kanadas premiärminister] Mark Carney sin åsikt om 'det venezuelanska folkets demokratiska vilja?', medan han i ett uppföljande uttalande skröt med att 'Kanada inte har erkänt Maduros illegitima regim sedan den stal valet 2018?'. Men den kanadensiska fientligheten mot den oberoende, socialistiskt sinnade regeringen går tillbaka till en tid då ingen trovärdig observatör ifrågasatte den venezuelanska regeringens valmässiga legitimitet.

Röstning. Foto: valmyndigheten CNE.

Ottawa har varit fientligt inställt till den venezuelanska regeringen i över två decennier. Jean Chrétien-regeringen var inte särskilt bekymrad över demokratin i april 2002 när militären tog president Hugo Chávez till fånga och införde en icke-vald regering. Ottawa stödde passivt en kupp, som bara varade i 48 timmar innan folkliga demonstrationer, en splittring inom armén och internationell fördömelse återinsatte Chávez. Medan de flesta latinamerikanska ledare fördömde kuppen, förblev kanadensiska diplomater tysta. 'Under kuppen i Venezuela 2002 höll Kanada en låg profil, troligen på grund av att man var känslig för USA:s ambivalens gentemot Venezuelas president Hugo Chávez?', skriver Flavie Major i *Promoting Democracy in the Americas*. [Lika flata var Sverige. Sveriges Radios Latinamerikakorrespondent och flera ledarskribenter hyllade statskuppen].

Allan Culham, Kanadas ambassadör i Venezuela, tillträdde sin post tre månader efter kuppen och var fientligt inställd till Chávez. Enligt en WikiLeaks-publicering av amerikanska diplomatiska meddelanden 'uttryckte den kanadensiske ambassadören Culham förvåning över tonen i Chavez uttalanden under hans veckovisa tv- och radioprogram 'Hello President' den 15 februari [2004]. Culham observerade att Chavez retorik var hårdare än han någonsin hört honom vara. 'Han lät som en mobbare', sa Culham, mer obevlig och mer aggressiv.?

I det amerikanska telegrammet citerades Culham som kritiserade det nationella valrådet och talade positivt om den grupp som

övervakade en folkomröstning om att avsätta Chávez. ?Culham tillade att oppositionspartiet Súmate är imponerande, transparent och drivs helt av volontärer?, noterades det. Namnet på den dåvarande chefen för Súmate, Maria Corina Machado, fanns på en lista över personer som stödde kuppen mot Chávez 2002, för vilket hon åtalades för förräderi. Machado undertecknade det numera ökända Carmona-dekretet som upplöste nationalförsamlingen och högsta domstolen och suspenderade den valda regeringen, justitieministern, riksrevisorn och guvernörerna samt borgmästarna som valts under Chávez administration. Det upphävde också jordbruksreformer och återförde höjningar av royalties som betalades av oljebolag.

I januari 2005 bjöd Global Affairs in Machado till Ottawa. Machado ledde Súmate, en organisation som gick i spetsen för ansträngningarna att avsätta Chávez som president. Strax före denna inbjudan ledde Súmate en misslyckad kampanj för att avsätta Chávez genom en folkomröstning i augusti 2004.

Kanada finansierade också Súmate. Enligt uppgifter som lämnades som svar på en fråga från NDP:s utrikespolitiska talesperson Alexa McDonough gav Kanada Súmate 22 000 dollar 2005. Minister för internationellt samarbete José Verner förklarade att ?Kanada ansåg att Súmate var en erfaren icke-statlig organisation med förmåga att främja respekten för demokrati, särskilt en fri och rättvis valprocess i Venezuela?.

Faktum är att Kanada, vid sidan av stora summor från Washington, har gett miljontals dollar till grupper som motsätter sig den venezuelanska regeringen under de senaste två decennierna. Enligt en rapport från 2010 från den spanska icke-statliga organisationen Fríde är ?Kanada den tredje viktigaste leverantören av demokratistöd? till Venezuela efter USA och Spanien. I en artikel i International Journal från 2011 beskriver Neil A. Burron en intervju med en kanadensisk ?tjänsteman som upprepade gånger uttryckte oro över kvaliteten på demokratin i Venezuela och noterade att [federala regeringens] Glyn Berry-program tillhandahöll medel till en kampanj för att få folk att rösta i den senaste valomgången i landet?. Man kan vara säker på att den inte var avsedd att få Chavez anhängare att rösta.

Stephen Harpers regering dolde inte sin fientlighet mot Chávez. När Chávez omvaldes till president med 63 procent av rösterna i december 2006 stödde 32 medlemmar av Amerikanska samarbetsorganisationen (OAS) ? som övervakade valet ? en resolution för att gratulera honom. Kanada var det enda landet som tillsammans med USA motsatte sig meddelandet.

Attackerna på Venezuela (och Kuba) är ett oerhört brott mot de mänskliga rättigheterna som ursäktas av västerländska regeringar.

Strax efter Chávez omval reste Harper runt i Sydamerika för att hjälpa till att bromsa regionens avståndstagande från nyliberalismen och beroendet av USA, eller som en tjänsteman vid Global Affairs sa till Le Devoir: ?för att visa att Kanada fungerar och att det kan vara en bättre modell än Venezuela?. Under resan gjorde Harper och hans följe flera kritiska kommentarer om Chávez regering. Efteråt fortsatte premiärministern att demonisera en regering som kraftigt hade utökat befolkningens tillgång till hälso- och sjukvård och utbildning. I april 2009 svarade Harper på en fråga om Venezuela med att säga: ?Jag tar inte lätt på något av dessa skurkstater?.

En månad tidigare hade premiärministern hänvisat till den dåvarande högerextrema colombianska regeringen som en värdefull ?allierad? i en världsdal full av ?allvarliga fiender och motståndare?.

Efter att ha träffat oppositionsledare i januari 2010 sa minister för Amerika Peter Kent till media: ?Det demokratiska utrymmet i Venezuela har krympt och i detta valår är Kanada mycket bekymrat över alla venezuelaners rätt att delta i den demokratiska processen.?

Kanadas militärchef anslöt sig till den hårda kritiken. Efter en rundresa i Sydamerika i början av 2010 skrev Walter Natynczyk: ?Tyvärr upplever vissa länder, såsom Venezuela, en politisering av sina väpnade styrkor.? (Att en kanadensisk general kritiserar ett annat lands militär är förstås inte politiskt, eller?)

Efter Chavez död 2013 förklarade Harper att venezuelanerna ?nu kan bygga en bättre och ljusare framtid för sig själva, baserad på principerna om frihet, demokrati, rättsstatsprincipen och respekt för mänskliga rättigheter?. Men när Maduro vann presidentvalet senare samma år krävde Ottawa en omräkning och vägrade först att erkänna resultatet.

Som svar på Venezuelas ekonomiska problem, den högerpolitiska svängen i regionen och Donald Trumps hökaktiga politik, intensifierade Kanada sina försök att avsätta Venezuelas valda president 2017. Under Chrystia Freeland's ledning hjälpte Kanada till att skapa Limagruppen [en grupp högerregeringar som arbetade för att störta regeringen i Venezuela], införde sanktioner, bröt de diplomatiska förbindelserna, tog Venezuela till Internationella brottmålsdomstolen och erkände en marginell oppositionsfigur som president i januari 2019.

Inget av detta hade något att göra med att alla venezuelaner skulle ha lika stor röst. Det handlade snarare om att försöka hålla ett land som försökte gå sin egen väg i linje med det US-amerikanska imperiet. Kanadas stöd för kidnappningen av Nicolas Maduro har ingenting med ?demokrati? att göra.

Yves Engler på FB 260106, sodenoprSa7gf.52545h5ug698 1jii1tlngal7r18200l659 3 at6ka: ·(ZT)

Gillar du det Svensk-Kubanska Föreningen gör?

Vill du bidra till kampen mot den omänskliga blockaden?

Swisha en tjuga eller valfri summa till

123 589 0975 eller pg 40 54 11 -0

Ett ännu mer betydelsefullt stöd är medlemskap!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap

150 kr för pensionärer, arbetslösa och studerande) Samma swish som ovan.